

Stare de înger

Nincumircealucian

Nu mai văzuse norii. Cerul pentru el nu era albastru.
Cum puteau îngerii să stea în această culoare?
Își amintea că pustiul era galben infinit.
Se născuse cu defect de vedere și tot ce privea
Avea umbră în urmă ca o părere.

În alte timpuri sta în clisura Dunării fărâmițând scoici.
Cu brațe infinite ape calde îi îmbrățișau trupul.
Peste el treceau alunecând ca niște fulgi bărci
Și din pădurile dimprejur fumuri negre
Păreau coloane ce împărțeau timpul.

Acum, bătrân de vreme, era general și împărțea
Legiuni de îngeri potrivit părților spirituale,
După felul în care erau strigate: una de război,
Alta de împăcare sau de așteptare, atâta cât
Se întinde timpul pentru aceiași suflare
Și cât scrum mai rămânea pentru fiecare.

De ieri se anunța ploaie câteva zile în rai.
Acesta era motivul pentru care-l dureau
Toate încheieturile din aripi și din picioare.
Așa că nu înțelegea de ce-i vine să urle la lună
Noaptea când se rostogolește rotundă și plină
În nuanțe desăvârșite ca un evantai.